Analize și opinii

Alexandru Racu: “Lucurile stau în felul următor”

Acum 14 minutes 27 Vizualizari 4 Timp de citire

Lucurile stau în felul următor:
De la începutul conflictului, Mearsheimer a spus că teza elitei occidentale, conform căreia Putin ar fi atacat

Intreaga strategie occidentală s-a bazat de la bun început pe principiul că orice negociere cu Putin este echivalentul unei capitulări, deoarece nimic din ceea ce a făcut Occidentul nu l-a făcut pe Putin să invadeze, ci asta plănuia el să facă de când era mic copil, asta însemnând și că Putin nu se va opri până nu va cuceri nu doar toată Ucraina, ci și toată Europa de Est până la Berlin.
Asta ne ajută să înțelegem de ce aceiași oameni refuză cu obstinație orice compromis rezonabil, dată fiind realitatea efectivă de pe front, care ar pune capăt războiului. Căci dacă Trump e capabil să obțină un acord de pace atât de bun pe cât se poate obține în condițiile date, iar Rusia respectă ceea ce a semnat și nu mai atacă Ucraina, atunci se va dovedi că toți cei care au urlat într-una că așa ceva nu se poate, pentru că Putin e Hitler, nu au avut dreptate, că războiul, cel mai probabil, se putea încheia mai devreme prin aceeași abordare, doar că în termeni mai buni pentru Ucraina, că din cauza combinației de prostie și ticăloșie care caracterizează liberalismul terminal au murit foarte mulți oameni care puteau foarte bine să nu moară.
Cu alte cuvinte, miza pentru oamenii ăștia e mult mai mare decât Ucraina. Nu pierd doar niște teritorii ucrainene, unde s-ar fi putut instala, în teorie, niște frumoase baze NATO, ci pierd hegemonia, care oricum se clătina rău de tot, pierd pariul cu istoria, care va dovedi că nu Trump era nebunul iresponsabil căruia nu puteai să-i lași pe mână butonul nuclear, ci ei erau ăia.
Firește, după cum o arată recenta soartă a USAID, odată cu hegemonia, a cărei redobândire va necesita probail vreo două decenii de regândire a întregii paradigme liberale și reorganizare instituțională, dispar și fondurile și finanțările.
Miza fiind atât de mare, și fiind nu doar internațională, ci mai ales internă, deci totală, e de înțeles de ce unii dintre ăștia sunt mai degrabă dispuși să pornească cel de-al treilea război mondial decât să recunoască eșecul tentativei vechi de vreo patruzeci de ani de deturnare a “democrației” de la agenda omului de rând. Toate aristocrațiile muribunde au făcut confuzia dintre sfârșitul lumii și sfârșitul lumii lor, acționând în consecință.
Firește, lumea postliberală nu va fi neapărat foarte încântătoare.
S-a spus, de asemenea, că Putin nu din pricina fricii de NATO a
atacat Ucraina, ci din pricina fricii de democrație, adică de revoluțiile portocalii, care riscau să ajungă și la Moscova. Cu siguranță există o doză substanțială de adevăr și în această teză.
Dar atunci, dacă istoria îi dă dreptate lui Trump și îi discreditează pe democrați, consfințind pierderea hegemoniei liberale, de ce ar simți nevoia Putin să le dea dreptate liberalilor, ajutându-i astfel să redobândească rapid hegemonia și să relanseze inițiativele de militarizare și democratizare ale spațiului exsovietic, care atât de mult l-au stresat pe Putin? Doar pentru a acapara mai mult din teritoriul unui stat eșuat, cu o populație pe care a reușit să o ostilizeze în cel mai înalt grad pentru cel puțin un secol de acum înainte? Serios, ce sens ar avea?
Din punctul meu de vedere, Putin are toate motivele să respecte ce a semnat, dacă acordul se rezumă la adio NATO pentru Ucraina, demilitarizare și înghețarea conflictului.
De fapt, ipoteza conform căreia Putin chiar și-ar fi propus să refacă Uniunea Sovietică presupune că Putin e idiot. Pentru că numai idioții își distrug viața alergând după cai verzi pe pereți.
Așa că eu unul am mari dubii.

Firește, istoria va demonstra cine a fost / au fost idiotul / idioții. Asta dacă nu cumva niște disperați intrați într-o stare psihotică terminală îi vor pune capăt subit, asigurându-se că nu va mai rămâne nimeni după ei ca să

Despre autor

editor